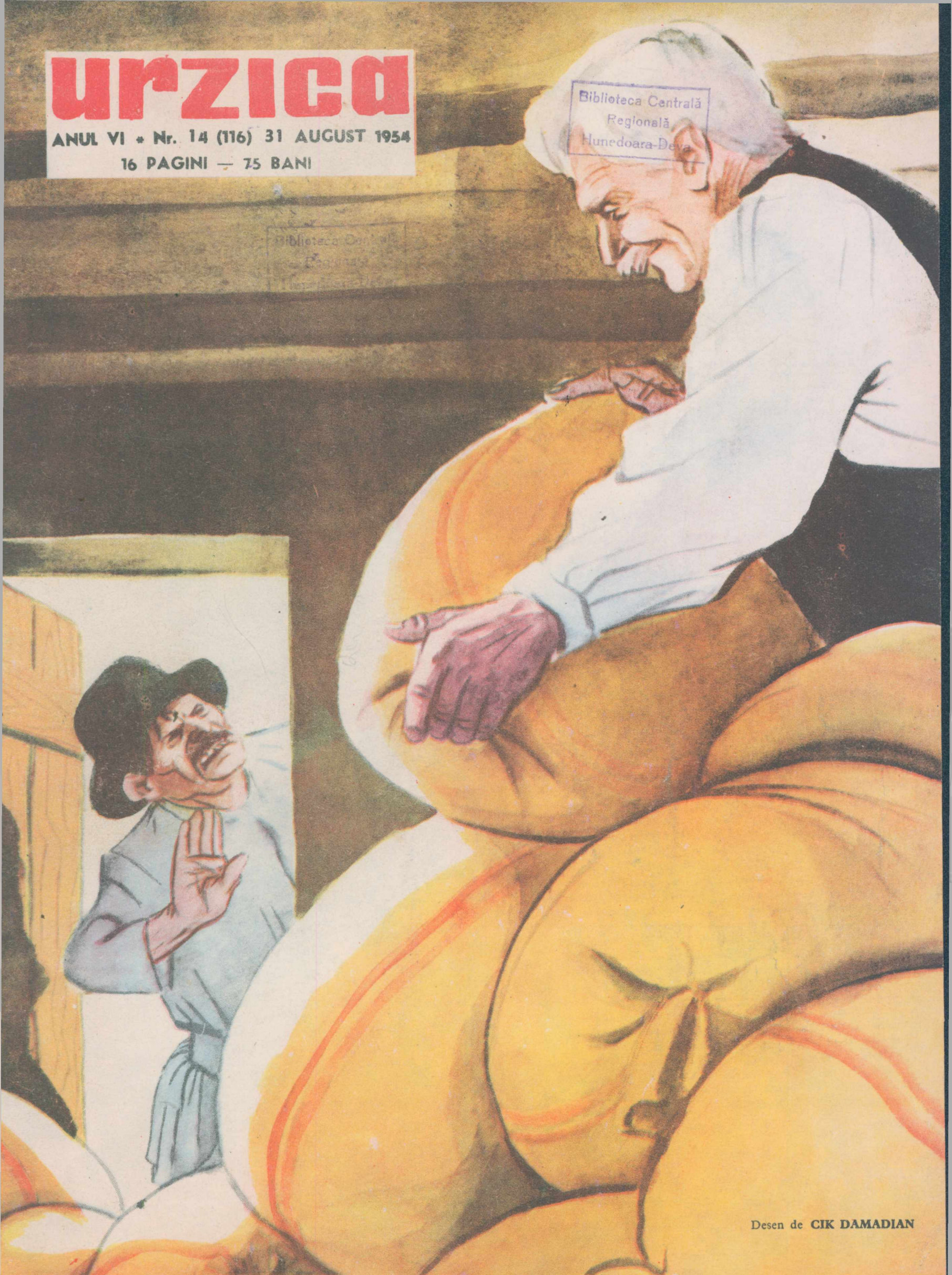

URZICA

ANUL VI * Nr. 14 (116) 31 AUGUST 1954

16 PAGINI — 75 BANI

Desen de CIK DAMADIAN

— Așa, nea Petrică, adică de ce să te grăbești să predai cotele?
— Te înșeli, chiaburule, mi-am predat cotele. Tot ce vezi aici mi-a rămas mie!

Cu omagii

Iluștri birocrați,

Ne adresăm vouă, iluștri birocrați, de la „Onciul de aprovizionare și desfăcere regional Plo- ești”, al cărui principal și măreț ideal întru aprovizionare este... boiaua de ardei!... Cu acest falnic ideal condimentar ați blagoslovit și Secția învățămînt a Sfatului popular raional Sinaia.

Dar s-o lămurim mai pe îndelete:

Secția învățămînt a Sfatului, datorită grijii și sprijinului „Oficiului” în care v-ați găsit cuib, posedă pentru singurul ei internat o cantitate de 166 kg boia, suficientă pentru cel puțin cinci ani, presupunînd că s-ar folosi boiaua de ardei nu numai la ciorbe și la carne, dar și la compot, prăjituri și înghețată.

Povestea cu boiaua și cu iluștrii birocrați s-a desfășurat astfel (v-o reamintim și vouă fiindcă, cine știe, poate ați rătăcit dosarul cu pricina):

Acum cîțva timp, Secția învățămînt, solicitînd respectivului „Oficiu” un număr de becuri electrice, birocrații, deși birocrați, au răspuns foarte prompt: „Cererea a fost aprobată”. În consecință, Secției i s-a repartizat cantitatea de... 166 kg boia de ardei. Sfatul raional a făcut imediat revenire anulînd comanda... ardeiată.

Birocrații, pentru a repara greșeala, fac cunoscut Sfatului că s-au livrat în sfîrșit, cele două lăzi cu becuri. După cîteva zile a sosit avizul și, în mai puțin de o oră, cele două lăzi, pe care scria cu litere de o șchioapă „fragil, becuri electrice”, au fost ridicate din gară. Numai că lăzile nu trebuiau descărcate la magazia de materiale tehnice a Sfatului, ci la magazia cantinei. Motivul? În lăzile cu becuri se aflau... 166 kg boia de ardei! Cu toate încercările făcute, a fost cu neputință să se introducă boiaua în priză...

Iată pentru ce, iluștri birocrați, Secția învățămînt caută în prezent o combinație cu vreo „Alimentară”, căreia să-i plaseze boiaua de ardei... electrică, eventual și sub prețul de cost. Ca rabat, Sfatul ar mai ceda respectivei „Alimentare” și pe voi, stimabili birocrați, în speranța că, după ce veți fi bine înmuiați în boia, veți fi expuși în vitrina magazinului, cu eticheta: „Conserve alterate”.

Cu omagii,
URZICA

Cu onoare

Tovarășe Baci Profir,

Despre un om nepriceput, lăsător, neglijent, spune o zicală din bătrîni: „Nu face nici cît o ceapă degerată”. Înțeleaptă vorbă. Mai spune o vorbă însă, mai proaspătă, că la G.A.S.-ul Ivești, din nu știu cîte hectare, nu s-a făcut nici o ceapă!... Pentru ce vi se aruncă în spinare o atare vorbă? Motivul îl cunoașteți mai bine ca noi. În 1953 ați cultivat multe, foarte multe hectare cu ceapă, și cultivate au rămas. Adică, mai precis, au rămas cepele. Dar nu în magazii sau la Aprozar. Nu. Au rămas în pămînt! V-ați făcut, se vede treaba, socoteala următoare: „Am primit sarcină să cultiv atîtea hectare cu ceapă? Le-am cultivat. Înseamnă că eu, directorul GAS-ului, mi-am îndeplinit planul. Acum, cine are nevoie de ceapă, — gospodinele, restaurantele, cantinele, — să poftescă să le scoată singur, că doar nu ne-am angajat ca oameni de serviciu!”

Și uite așa, din 1953 pînă astăzi în 1954, cepele au rămas înmormîntate în pămînt. Iată cum, datorită dumneavoastră, GAS-ul Ivești este, în prezent, creatorul a două soiuri de recoltă: ceapă degerată și ceapă putrezită. Amîndouă felurile poartă amprenta grijii pe care o purtați Gospodăriei.

E drept că oamenii care lucrează sub ordinele dumneavoastră au încercat să vă facă, pentru această ispravă, un duș rece. N-au reușit însă pentru că baia GAS-ului stă nereparată de ani de zile. Ca și gardurile Gospodăriei, de altfel.

Nu-i păcat de ceapă să rămînă așa? Nu-i păcat de baie să rămînă așa? Nu-i păcat de garduri să rămînă așa? Chiar și de director e păcat să rămînă...

Cu onoare,
URZICA

Cu stimă

Tovarășe Ghinea Ștefan,

Nu v-am scris pînă în prezent pentru a nu încălca aglomeratele dumneavoastră sertare, cu o hîrtie în plus.

Destulă bătaie de cap vă fac cele 80 de cereri ale oamenilor muncii, pe care, deși poartă diferite date ale celuiși an, 1953, n-ați pricidit să le rezolvați încă. Noi știm că, în calitatea dumneavoastră de inspector-șef raional A. D. A. S.-Băilești, abia dacă vă mai rămîn 10-12 ore libere pe zi pentru chestiuni particulare. Atunci, pentru ce să vă mai răpim vremea și cu scrișoarea noastră? Destul timp v-a răpît inspectorul-șef Conducător cu chefurile sale de pomînă, la care ați luat parte activă, desigur din obligație profesională...

Astfel, în comuna Galicea Mare, deși v-ați deplasat împreună pentru a înregistra bunurile asigurate, pînă la sfîrșit n-ați reușit să înregistrați în timpul inspecțiilor pe teren sticla, nenumărate bunuri la tavă și la frigare. Lucrarea a sînut ore în gir, pentru că s-a înregistrat decît o duzină de bunuri lichide, la care a uitat să se mai înapoieze. Destule zile v-a răpît acest inspector cu chefurile sale de pomînă, la care ați luat parte activă, desigur din obligație profesională...

— Bună mincare. Să faci o cerere și te angajez la mine la A. D. A. S. O să fii mai mulțumit decît acolo unde lucrezi acum. Mulțumesc, și pregătește-mi un pachet pentru drum. Pînă în momentul de față ați servit masa în condițiile menționate la aproximativ 30 de gazde. De unde am aflat? În A. S.-Băilești nu există nici un post liber!... Ba, să nu greșim. E posibil să se ivească un post-două. E vorba de posturile celor care au îndrăznit să vă critice, fără pic de respect pentru funcția pe care o dețineți.

Tovarășe inspector-șef, șinem să vă amintim că postul dumneavoastră nu e asigurat la A. D. A. S... Și nici n-o să aveți cui cere despăgubiri, în caz de „calamitate”...

Cu stimă,
URZICA

ZAMFIR PÎRVU

Cîinele și puricele

— FABULĂ —

Un purice flămînd, nevoie mare,
Se cuibări în blana unui cîine.
— Un purice? Nu-i cine știe cel —
Își spuse cîinele cu nepăsare —
Acum mi-e somn... Las' că-l strivesc eu mline.

În ziua următoare, prins de treabă,
Simțind ici-colo cîte-o pișcătură,
Grivei scînci, se scărpină în grabă,
Zvîrlind în fuga mare-o-njurătură.

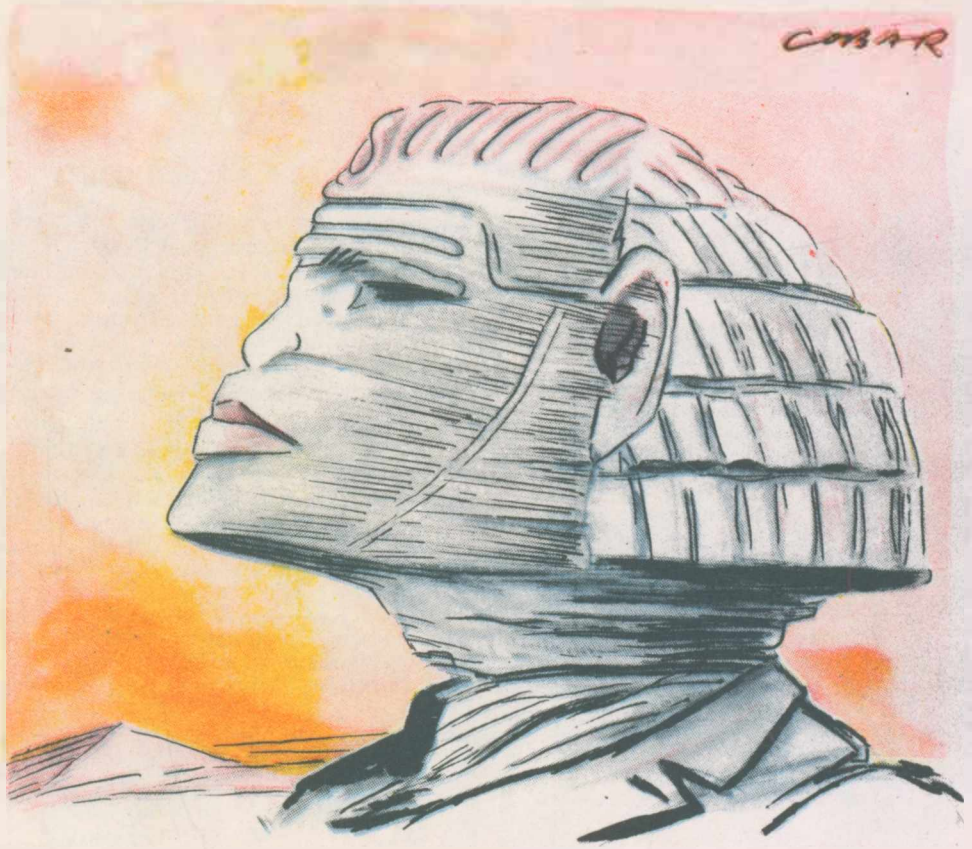
A treia zi, răzbit de mîncărime,
Turbat și gata-gata să plesnească,
Pe purice vru iute să-l strivească
Dar se iviră treburi o mulțime.

Așa că-n loc să-i dea una la moacă,
Lăsă pe parazit de cap să-și facă.

Urmă după aceea o perioadă
Extrem de grea și veșnic încărcată:
Ba cu diverse treburi în ogradă,
Ba la vînat, neconținut în goană,
Că nu-i ardea de somn și nici de hrană,
Dar mite de insecta blestemată.

Dar s-a-ntimplat apoi o tragedie
Că dintr-un puric mic și singuratic
S-a pomenit c-o-ntreagă colonie
De purici ce-l sugeau în mod sălbatic.

Povestea de mai sus, de tîlc e plină:
Atunci cînd se ivește cîte-un rău
El trebuie curmat din rădăcină
Că dacă nu, e vai de capul tău!

LA ȘEDINȚĂ: mut ca un sfinx.

DUPĂ ȘEDINȚĂ: moară nelerecașă.

Desen de NELL COBAR

Biblioteca Cent. al. a
Regiunii
Hunedoara-Deva

Nu scriitor cu pasiune.

de ȘTEFAN HORIA

Nu-l mai întâlnisem de vreun an, deși îl cunosc și din viață și din scris de aproape treizeci.

— Noroc, amice!

— Noroc, noroc! Ce mai faci, la ce lucrezi?

— Eh, iacă-așa și-așa, dar dumneata? Că de acum un an, de la fragmentul acela din „Viața Românească”, cum îi spunea? Iartă-mi, te rog, lapsusul...

— „Jilțul brodat”!

— A-șa! „Jilțul brodat”!...

— Ei, nu prea ești în pas cu vremea, tovarășe! — mi-o retează el, scurt. Fragmentul din „Viața” a fost în cincizeci și trei și acum sîntem în cincizeci și patru... Eu sînt activ, lucrez zi și noapte, scrisul, pentru mine, e o pasiune, nu un moft...

— Lucrezi probabil la un roman de mai

lungă respirație... Mă trage cu binișorul după el și începe, plin de indignare:

— Ce tot aveți cu mine, frate, că nu lucrez, că nu sînt prezent, că nu mă interesează decît banii, cînd pentru mine scrisul e o pasiune, nu un...

— Vai, dar n-am intenționat.

— Dar volumașul de la „Editura Tinerețului”?

— Te rog să mă ierți, nu știam — bișuii, încurcat. Nu ți l-am citit. Cum îi spune?

— Evident, nu l-ai citit... izbucnește el plin de indignare. „Jilțul brodat” îi spune, și nu costă decît vreo doi lei și ceva, că pun și ăștia niște prețuri... de te seacă la drepturi...

— Nu — zic — întrebam de volumaș!

— Păi, de volumaș e vorba! De volumaș îți vorbesc și eu! Fragmentul din „Viața” intenționa să facă parte dintr-un roman. N-am

mai scris romanul, pentru că mi-ar fi luat prea mult timp, și mie-mi place să fiu în pas cu vremea! Am dat cîteva retușuri fragmentului din „Viața” și a ieșit o navelă de toată frumusețea! Dar de piesa care mi se joacă la opt teatre din țară știi?

— Nu știam de piesă, șoptesc, rușinat.

— Păi, vezi? Crezi că dacă eu nu sînt din ăia, cu surle și cu trîmboțe, am încetat de a fi activ? Pentru mine, amice, scrisul e o...

— Ce piesă, dacă nu te superi?

— „Jilțul brodat”! Cea mai bună piesă care s-a scris la noi... La toamnă se va juca și în București. Să mai spună confracții că nu scriu... Și apoi, în momentul de față lucrez la un scenariu cinematografic! Am niște discuții cu ei privitoare la felul cum plătesc, dar nu asta importă... Da, tovarășe, nu e cum șoptesc unii și alții. Pentru mine, scrisul...

— Din ce mediu? — mă pomenesc întrebînd, oarecum aiurit, gîndindu-mă la prodigioasa activitate a amicului meu.

— Ce, din ce mediu?

— Scenariul — Cum îi spune?

— „Jilțul brodat”... Dar poemul pe care l-am publicat — nu sînt nici două luni — în „Contemporanul” l-ai văzut?

— Pe acela l-am văzut — suspin eu, ușurat că, în sfîrșit, cel puțin într-o privință, sînt și eu la curent.

— Închinare la... „Jilțul brodat”! Știi dumneata cum s-a născut acest poem? Ții minte fragmentul din „Viața”? Avea un motto compus din două stanțe!

— Îmi amintesc! I-ai dat o introducere și o încheiere.

— Eh, n-a fost chiar așa de simplu! Pentru că, amice, pentru mine... Dar apropo! Desigur că nici la radio nu ascuți.

— Ba ascult. Mai mult duminică.

— Nu te scuza! Întrebă-i pe cei care au ascultat scenariul radiofonic de acu' două săptămîni! Colosal.

Sînt amețit.

— Ce scenariu?

— „Jilțul brodat”!

Cu un pas energic, amicul meu „stopează” în fața unei clădiri impozante cu firmă neagră și litere de aur deasupra intrării: „Întreprinderea cinematografică”...

— În legătură cu filmul? Întreb cu timiditate, în timp ce amicul îmi scutură mina cu o vigoare de atlet.

— Care film?

— Acela despre care mi-ai vorbit...

— Ești naiv, amice! Eu sînt multilateral. În pas cu vremea! Am un scenariu pentru copii! Desene animate, frate!

Respir mai liber.

— Mă interesează!

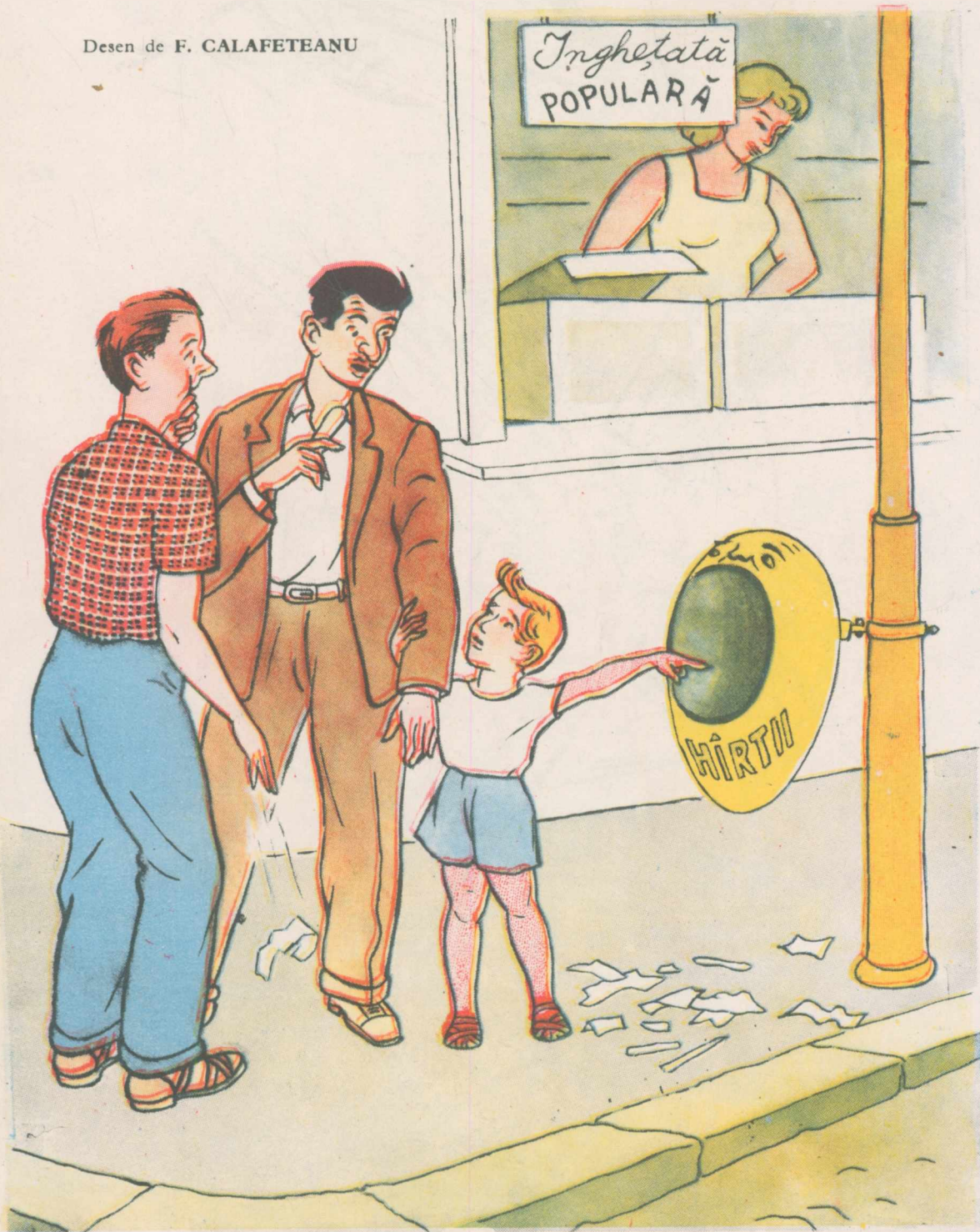
— Nimic mai simplu. Orice poveste e bună! Numai că în loc de oameni pui animale — și-ți iese o încîntătoare fabulă pentru cei mici! Și unde mai pui că scrii pentru cei mici... dar vezi că prețurile sînt ca pentru cei mari!

— Și... cum se numește filmul dumitale de „desen animat”?

Mă privește lung, de parcă ar medita: „mare imbecil și individul ăsta”! și exclamă:

— „Jilțul brodat”, tovarășe! „Jilțul brodat”!... Eu lucrez, nu glumă... Creez, nu mă joc... Scrisul pentru mine e o pasiune, nu un moft.

Desen de F. CALAFETEANU

— „Tăticule, cred c-ar vrea și el să mănînce înghețată. Trebuia să-i dăm măcar hîrțile.

„PREȚ POPULAR”

de SILVIU GEORGESCU

ducându-și grav arătătorul la timp. Ehei, frate dragă, cît a trebuit să mă bat!... Da, da, să mă bat! Ce știi dumneata!?... La alte întreprinderi n-a aprobat nici jumătate!... Pricepi? Pe cîtă vreme la noi...

Dar contabilul-șef aproape că nici nu mai e atent la ce-i spune directorul. Degetele lui desfac cu infrigurare panglicile care leagă mapa.

Iat-o, în sfîrșit!...

Sigur de efect, directorul urmărește surizător întreaga scenă. Contabilul-șef răsfoiește primele tabele, cînd, deodată izbucnește.

— Nu se poate, tovarășe director!... Trebuie să fie o greșală.

— Așa? se preface celălalt, abia stăpînindu-și rîsul.

— Mă mir cum de n-ați observat. Păi... una am cerut noi și alta ne-a aprobat Ministerul.

— Și te pomeniști că nu-ți convine...

Răspunsul cade ca un trăznet. O clipă Marinică Gheciu simte un gol în stomac. Mișcă buzele ca și cum ar vrea să spună ceva. Poate că directorul vrea să-l încerce numai. Să-și bată joc, poate...

— Nu-ți convine, continuă celălalt netulburat, că-n loc de doisprezece referenți am obținut optsprezece, că-n loc de zece contabili o s-avem douăzeci și doi, că am mărit numărul achizitorilor, al curierilor... Ehei, păi ce, degeaba m-am bătut eu?... Ca să fie, frate. Să avem personal... Lipsește unul, se-mbolnăvește, concediu... altul în loc. Serviciul e serviciu. Nu trebuie să sufere. De fapt, nu știu dacă ai prins mișcarea, schema asta e, cum s-ar spune, tot un fel de „folosire a rezervelor interne”. Se-ntimplă ceva, noi, țac! venim cu dublura. Ca la teatru. Pricepi?...

Fruntea, chelia contabilului-șef sînt o apă. Reușește în cele din urmă să se facă auzit:

— Și dactilografe?... De ce douăzeci și trei de dactilografe?... N-avem decît cincisprezece mașini de scris.

— Lasă, frate, dactilografe! Aici e altă poveste!...

Directorul clipește semnificativ.

— Păstrăm locurile pentru „sufletori”.

— Sufletori? Ce fel de „sufletori”?... Nu mai sîntem fabrică de încălțăminte?... Devenim fabrică de oglinzi?

Directorul începe să-și piardă răbdarea.

— Afurisit birocrat! gîndește.

După care blind, convingător, în timp ce-și mișcă degetele pe clapele unui clarinet imaginar:

— Sufletor, dragul meu, nu pricepi?... Corn, trompetă, fagot... Pentru fanfara întreprinderii noastre. Ai mai pomenit dumneata fanfară fără sufletori?

— Nu! recunoaște sincer celălalt, și dă să-și ștergă, năuc,

fruntea, cu o legătură de chei. Nu se poate.

— Păi, vezi? Dealtfel, în privința asta am vorbit și cu tovarășul Mocanu de la sindicat. Nu-ți face nici o grijă.

Și începe să se plimbe cu pași mărunți dintr-un capăt la altul al camerei, stabilind date, fonduri, diverse... Nu se oprește decît în clipa cînd unul din telefoanele de pe birou începe să sune.

— Alo, auzi el vocea secretarei. E aici tovarășul Stănică. Spune că l-ați chemat pentru ora douăsprezece. Ce face, mai așteaptă?... A adus și modelul.

— Model?... Care model?... Ah, da!... directorul se lovește cu palma peste frunte. Modelul de sandale... Să între, tovarășă!

Închise telefonul.

— Noi, se adresează el contabilului în timp ce-și adună în grabă hîrțile, deocamdată am terminat. De mîine dimineață la treabă. Te aștept aici la șapte.

Maistrul Stănică, un om ca la cincizeci și ceva de ani, își face anevoie loc pe ușa mult prea mică pentru statura sa.

Directorul îi iese înainte.

— Repede, frate Stănică! Repede, că nu-mi vîd capu' de treburi. Să văd modelul.

Aproape că-i smulge din mîini perechea de sandale de plajă pe care o întoarce și o sucește pe toate părțile. E un model ușor, din barete subțiri maron.

— Mda, nu e urît modelul!... Îi întinde contabilului-șef o sandală.

— Dumneata ce zici?

— Și solid, recunoaște Mari-

nică Gheciu, ciocănind talpa.

— Un lucru numai, se-ntoarce directorul spre Stănică, să nu coste mult, înțelegi?... Sarcina numărul unu în momentul de față, așa cum spunea și tovarășul director-general, aseară, este „reducerea prețului de cost”. Așa că, preț popular, tovarășe Stănică. Po-popular!

— Păi, popular, tovarășe director! Ce vrei mai „popular” decît cincizeci și trei de lei perechea?

— Stai, strigă directorul. Atît ne costă pe noi, nu?... Da' regia?... La cît revine o pereche, cu cheltuielile de regie, cu tot?

De data aceasta întrebarea e adresată contabilului-șef.

— Deh, știu eu? se încrunță acesta, apucînd la întîmplare unul din creioanele colorate de pe birou. Chiar așa, exact... ru știu dacă am să vă pot spune acum. Dar cu aproximație...

— Ia să vedem!

— Va să zică așa: cincizeci și trei și cu...

Începe să socotească de zor pe scoarțele unuia din dosare.

— Cincizeci și trei, plus douăzeci și doi contabili, plus... cîte dactilografe spuneți?... ah, da, plus douăzeci și trei dactilografe, plus unsprezece curieri, plus cincisprezece achizitori, fac... o sută șaiszeci de lei perechea de sandale. Atît.

Cum se poate? strigă directorul. O sută șaiszeci de lei? Pe ce?

— Da, se justifică prompt celălalt, dar în prețul ăsta intră și cei opt „sufletori”... Corn, trompetă, fagot... pricepeți?

Pentru ca secretul să poată fi păstrat în cea mai mare taină, s-au luat în amănunțime cele mai drastice măsuri. Încă de la orele nouă, ușa grea, capitonată, care dă în biroul directorului, a fost zăvorâtă pe dinăuntru, iar în anticameră, cele două secretare răspund, aproape fără întrerupere, cu un ton de aparentă indiferență, zecilor de telefoane care nu mai conținesc:

— Ședință, tovarășe!... Cum?... Aș, nici vorbă de... a ceva... O simplă ședință de lucru... Telefonăți mai tîrziu.

Pe la zece și ceva se ivește într-un suflet Gheciu, contabilul-șef, un omuleț sfios și miop, a cărui încordare se poate lesne ghici după felul precipitat în care-și șterge într-una fața roșie de transpirație.

Răspunde cu un „da” aproape șoptit întrebării care răzbește vag prin ușa zăvorâtă și înainte de a intra mai întoarce o dată capul spre cele două secretare, în privirea cărora i se pare că surprinde o umbră de invidie.

Cu toată indiscreția de care ne facem vinovați, propun totuși să nu scăpăm această ocazie și să ne furișăm și noi pe urma noului sosit.

— Victorie! strigă vesel directorul, ridicîndu-se de la locul său și ieșindu-i în întîmpinare. Victorie pe toată linia, dragul meu.

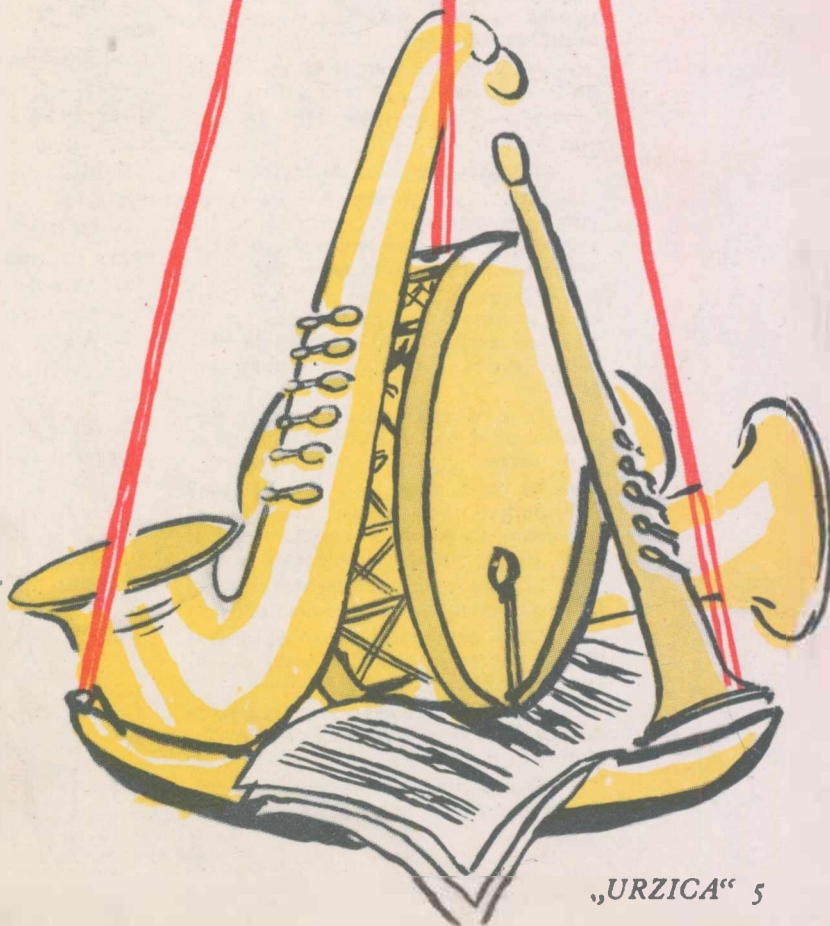
Marinică Gheciu se înclină în tăcere. Își scoate ochelarii groși și și-i șterge, încurcat. Din pricina fumului de țigară, nu deslușește mai nimic la început.

Abia cînd ajunge lîngă birou, unde e mai multă lumină, contabilul-șef începe să deosebească o învălmășeală neașteptată de mape, situații, creioane colorate și scrumiere, între care chelia lunguiașă ca o alună-americană a directorului se agita de colo-colo ca un titirez.

— Și să mai ziceți că așa și pe dincolo! Poftim, colea, citește! Directorul bate mîndru, cu palma, în scoarțele trandafirii ale unei mape noi-nouțe. Citește, hai!

— Schema! tresaltă plin de bucurie Marinică Gheciu, după ce și-a plimbat dioptriile pe deasupra slovelor dactilografiate.

— Schema, schema!... Da' ce fel de schemă?... strigă celălalt,

Desen de V. VASILIU

RESPONSABILUL BLOCULUI: Deh, ce să facem, tovarășe inspector, reparăm și noi cu „materialele” ce ni s-au dat...

NEDUMERIRE

În unele întreprinderi, gazeta de perete e pusă la loc nepotrivit.

De ce plasați gazeta voastră de perete
la înălțimi inaccesibile, discrete,
șilind pe cei ce-ncearcă s-o citească
Mult să-și lungească gitul
Și ochii să-și zgâiască?
De ce nu o plasați, mai bine, în tavan...
Să fie contemplată ca astrul, prin ocean.
Și înc-o întrebare (a cui e oare vina?)
De ce gazeta parcă ar evita lumina?
Nu cer o afișare în cadrul strict feeric

Dar nici să stea, sârmana, zvrălită-n întuneric!
Mă rog, de ce-o ascundeți mereu de ochii lumii?
De critică vi-e teamă? Sau de acidul glumei?
Nu-mi place să țeș intrigi și nici să bag fitil:
Însă vă-ntreb, tovarăși, are greșeli de stil?
Sau poate conținutul pe nimeni nu invită?
Atunci aveți dreptate să o păstrați pilită.

I. R.
Un cititor al gazetei de perete

LOVITURI

La fazele regionale ale campionatului de polițion, asociațiile au trimis puțini concurenți:

Apăi să avem pardon,
Dar cu-așa participare,
Asta nu-i polițion,
Ci e poli... nepăsare.

Înaintașii echipelor de fotbal
trag rar la poartă și... neprecis:

Pe teren, foarte domol,
Dinșii astfel socotesc:
„Pentru ce să trag la gol,
Dacă... tot nu-l nimeresc?”

Unele reprezentative de lupte
nu se prezintă la meciurile programate:

Problema e deschisă
Și cere o măsură,
Că asta-i o „figură”
Cu totul nepermisă.

Fotbalistul birocrat:

Birocrat cum e din fire,
O metodă uzitează:
Mînea altora pasează
Cu... dovadă de primire.

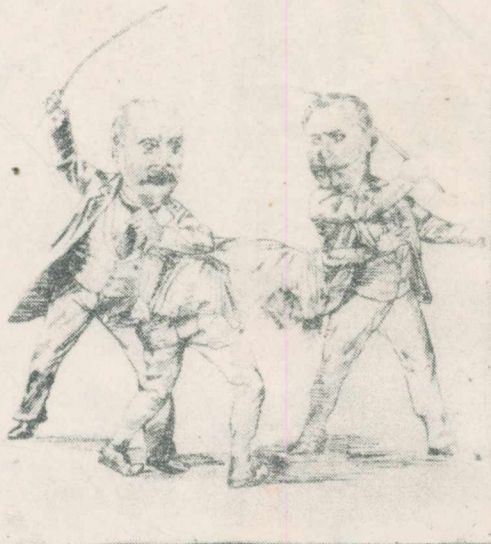
Barele porților de pe unele terenuri de fotbal sînt subrede:

Echipele, ca prevedere,
Iși arată toată arta:
Nu șutează cu putere,
Să nu faulteze... poarta.

V. D. POPA

Șutinerii românești

Desen de VINCENS

„Lupta partidelor istorice” (1895).

Desen de CAMIL RESSU

SOLDAȚI LIHNIȚI DE FOAME

Desen de AUREL JIQUIDI

„Jucării pentru mari și mici în N

Desen de NICOLAE MANTU

„Poetul simbolist, improvizând
iastră o odă macabră”

Desen de NICOLAE TONITZA

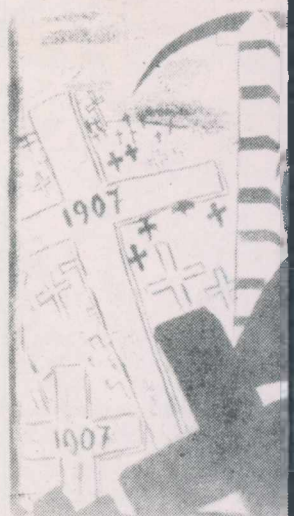
JANDARMUL: — Dar ce, e treaba voastră dacă ai
mari fură? (1919).

Desen de AUREL JIQUIDI

„Ospitalitatea rominului... Statul în vizită” (1936).

Desen de IOSIF ISER

„HOLERA”: — Nu mai e
Mi-a luat-o Brătianu în

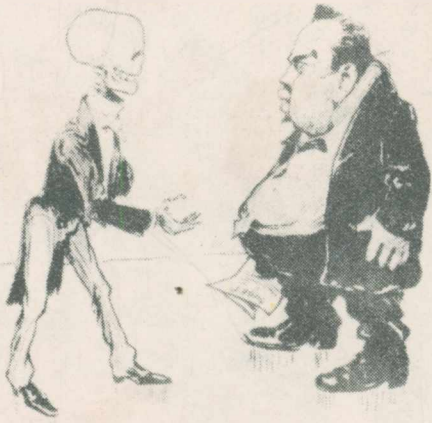
Desen de I. ROSS

Armata germană: în 1940 și 1944.

„Pensionarii la dom' Palladu" (Palade — ministru de finanțe)

Desen de N. PETRESCU-GĂINA

„Pe cînd finanțul se îngrașă, iată în ce hal a adus pe pensionari!" (1901).

Aducerea prințului străin în țară.

Desen de ANTON CHLADEK

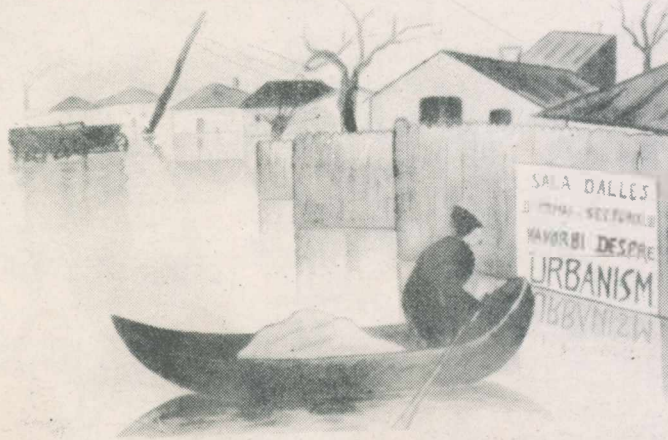
„Iată, cinstiți boieri, alesul vostru viitor, care ne va conduce la fericire, pe calea regulamentară" (1861).

Desen de CONSTANTIN JIQUIDI

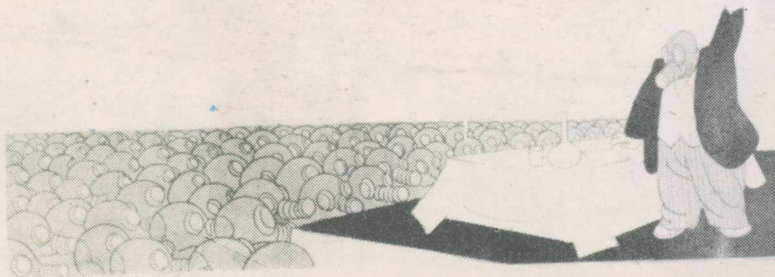
„Dragostea marghilomanilor pentru țărani" (1890).

Desen de GIC (SĂVULESCU)

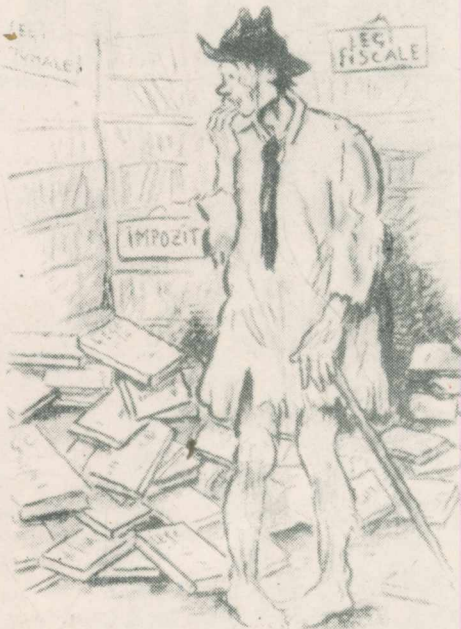
Conferință despre urbanism la Dalles (1937).

Desen de I. ROSS

„ÎNTRUNIRE PACIFISTĂ" (1934)

Desen de B'ARG

CETĂTEANUL: — Lipsește o lege: una care să-i oprească să facă atîtea legi (1932).

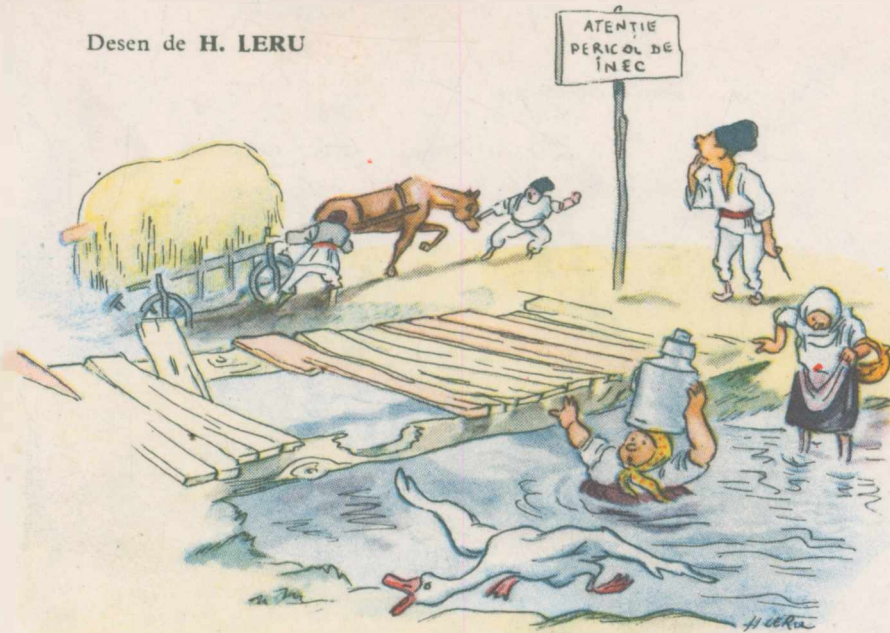
Desen de D. CLEK

„Ce gîndește regele" (1915).

Din neglijența Sfatului popular al comunei Stănilești, raionul Huși, regiunea Iași, un pod de mare utilitate stă de multe luni nereparat.

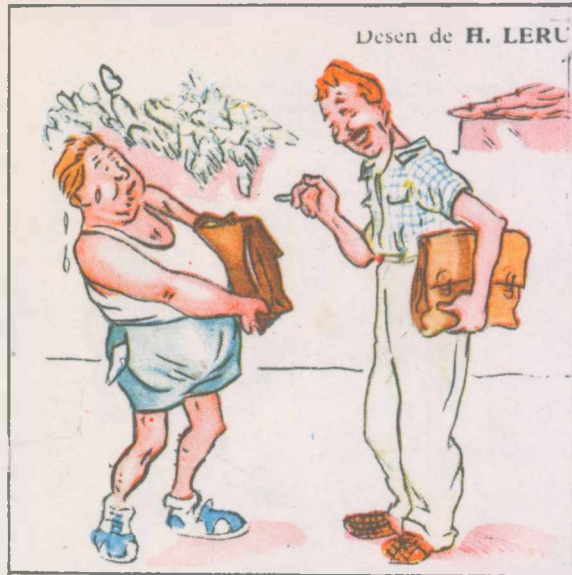
Desen de H. LERU

— Bine, bine, aici scrie „Pericol de înec”, dar nu spune unde-i pericolul, când treci pe pod, sau pe lângă pod!

În Beceni, diferitele secții ale Sfatului popular raional sînt la 10—15 km una de alta.

Desen de H. LERU

— Ce-i cu tine Pufi? Vrei să slăbești de faci sport! ?
— Nici vorbă de așa ceva, dar, am azi treabă la vreo trei secții ale Sfatului!

CARTI POSTALE DIN VACANȚA

SEARA ÎN PARC...

Luna, zveltă, sare gardul
Și se urcă în brădet,
Cum spunea pe vremuri bardul:
Ca o frunză de poet!

Lîngă turn așteaptă norii:
Luna are-o întîlnire...
Ies în parc vizitatorii,
Chipurile, s-o admire...

Ca o barcă de lumină
Luneacă pe boltă luna...
Nici o bancă din grădină
Nu e liberă, nici una!

Luna își anină-n ramuri
Panglicele de neon
Și ascultă pe la geamuri
Zvonuri de acordeon.

Auzi frunzele foșnind,
Sau e-o șoaptă de romanșă:
„Sus e luna de argint,
Jos e... luna de vacanșă!”

ÎN VILA ALBĂ...

I.
Sub brazi își furișă ecoul
O vilă albă: cazinoul!

Un glas, la mese verzi de ieri,
Își închiriasc beregata,
Un glas prădalnic de crupieri:
„Hai, faceți jocurile! Gata!”

II.

In vila albă de sub brazi
Copiii-și au căminul, azi.

Și-acum auzi un glas spre ceata
Din sala unde numai soare-i:
„Hai, faceți jocurile! Gata?”
Dar... glasul e-al educatoarei!

PE TEREN...

La servici... Mereu în tren,
Amîndoi muncesc cu zel.

— „Unde-i Nae?”

— „Gică?”

— „Pe teren și el!”

— „Pe teren!”

LA CLUB...

La club, în sala mare, un student
Citește un roman, foarte atent.

E ora 5... Ceasornicul din cui
S-a împrietenit cu cartea lui.

Trăgînd cu ochiul, ca de obicei,
Zărește fila: 43!

Aldături, la o masă-nvecinată,
S-a așezat, întimplător, o fată.

O fată cu zuluși de aur pur
Și-n ochi cu două boabe de azur.

Studentul — poate tot din întîmplare —
A ridicat privirea și tresare.

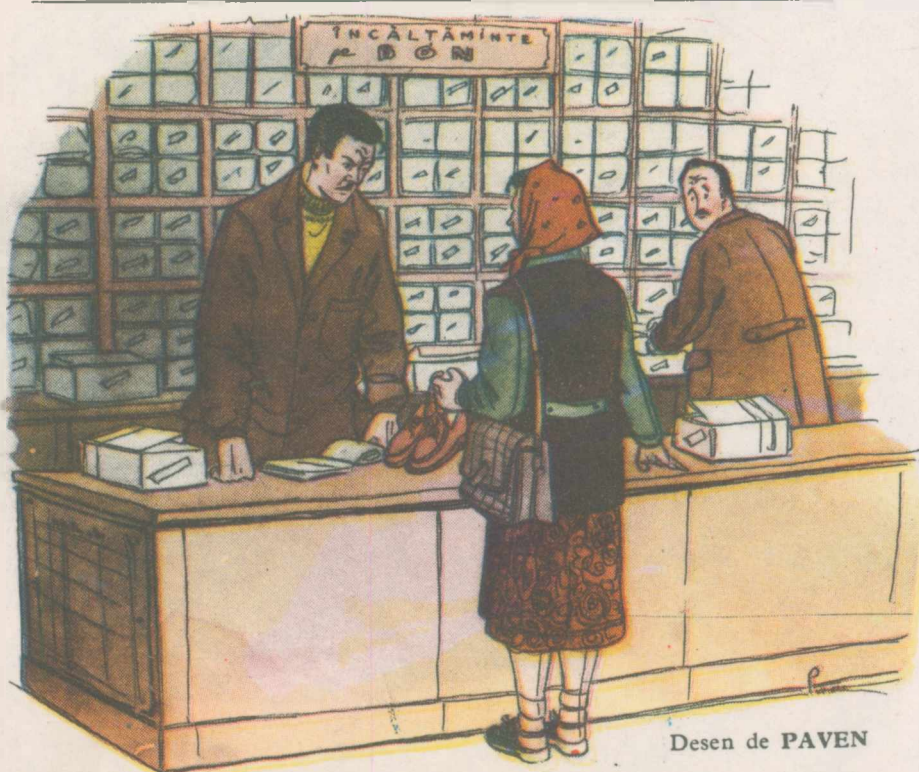
La masa cu reviste și jurnale
E însăși zina visurilor sale.

Și tîndrul privește mai departe
Mai des spre fată, și mai rar spre carte.

Auzi în sală numai glas de file
Și pași mărunți ai unei zile.

E ora 8... Ceasornicul privește,
Zîmbind cu înțeles, prietenește,

Spre carte și spre cititorul ei:
Sînt tot la fila 43!

Desen de PAVEN

— Ce socoteală și la d-ta! Vii tocmai de la celălalt capăt al orașului ca să ceri condica de reclamații, cînd o puteai găsi la un magazin în apropierea d-tale!

I. BERG

Govora, despre ora de odihnă

După un an întreg de muncă, într-un birou sau într-o mină,
Te urci în trenul de Govora, și mergi la cură și hodină.
Și mergi, și trenul stă și merge — nici nu mai știi când trece ora.
La Drăgășani iei niște struguri, și ai ajuns și la Govora.
Adică, într-o gară scundă, pierdută în singurătate,
De unde pînă la Govora mai faci... cinci ceasuri jumătate.
Căci cînd te duci în dosul gării, nu-i brîșcă și nici autobuz,
Ci numai drumul lung ce duce, departe, printre cucuruz.
Te-ășezi și-ăștepți pe geamantane, de-ți trece pofta și de cină
Doar ai venit atîtea ceasuri... să stai aicea la hodină.
Tresari și-ți spui voios în sine, cînd vezi, cu boi, venind un car:
Știam eu c-or să aibă grijă cei de la Sfatul popular
Și au organizat o cursă, tihnită, bine aranjată,
Ca-ntr-un tablou de Grigorescu, cu boi, cu car, dar fără fată.
Ajuns în hol la șanatoriu, speranțele nu-s iarăși vane,
Că te așezi pentru hodină, din nou pe-aceleași geamantane.
Urmează doar internarea, și treaba asta nu-i ușoară.
Dar te mai scoli, mai stai de vorbă, și vremea trece pînă-n seară.
A doua zi de dimineață — (precum vedeți, o zi s-a dus)

Cobori vreo două-trei etaje, și iarăși le ridici în sus,
Cînd nu știi sau nu ai răbdare, să-ăștepți în liniște-n odaie
Să vie medicul la tine, să-ți dea prescripția de baie.
Iar cînd ai pus mîna pe dînsa, crezi c-ai sffîrjit cu o etapă,
Dar omul se înșeală iarăși: mai este pînă intri-n apă.
Mai trebuie să stai pe-o bancă, pînă ce rîndul tău să-ți vină,
Să stai, să stai, să stai... că doară, veniși aici pentru hodină.
Ei, în sffîrșit, te-întorci la tine, în cameră-n pavilion,
Să-ți faci sudația cînd, unul, începe din acordeon
Chiar sub fereastra ta să cînte, nu cum s-ar crede, în surdina,
Ci voinicește, ca-n pădure... că doar veniși pentru hodină.
Atunci te scoli și, filozofic, îți spui în sinea ta: în schimb
Să vezi ce somn li trag la noapte, acum m-oi duce să mă plimb.
Privești la flori multicolore, imprăștiate prin grădina,
La fagi înalți cu coaja albă... că doar veniși pentru hodină.
E ora zece fără zece... și-i liniștea acum deplină:
Cînd iată un megafon anunță: „Tovarăși-s poftiți să vină
În sală jos la conferință ce două ore o să țină
Subiectul o să pasioneze: „La Govora și la hodină“.

Salutări de pe litoral

La Vasile Roată și Tekirghiol, din neglijența Sfatului popular cele mai multe străzi, deși există instalație electrică, sînt lăsate în întineric.

— Ce face Sfatul popular frate? Cit are de gînd să ne mai fină pe-ntineric?
— Răbdare încă 2-3 zile. De săptămîna viitoare avem lună plină.

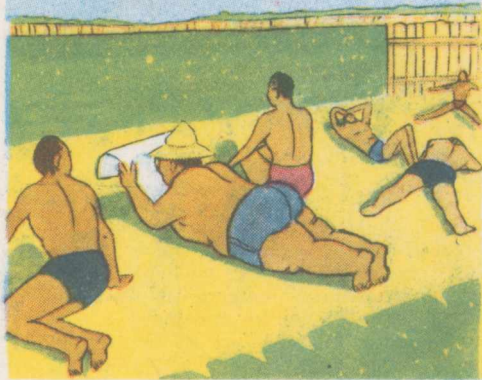
La Teatrul în aer liber din Vasile Roată, din pricina neglijenței unor tovarăși de la I. R. C. L., băncile au fost vopsite cu o vopsea rare se ia pe hațne.

PIJAMAUA DE PLAJĂ

— Scrie acasă, tovarășe, să-ți trimiță un costum, iar pe ăsta îl poți purta pe plajă.

Din vina Oficiului poștal local, la Tekirghiol distribuția presei se face în condiții nesatisfăcătoare.

— Auziți, mîine dimineață avem eclipsă de soare...
— Unde spune asta?
— În toate zlerile care au ieșit astăzi.
— Fii serios! Trebuie să fie vorba de dimineața de acum două luni!

Din lipsă de cabine, la Eforie oamenii se dezbracă pe plajă și între bălării.

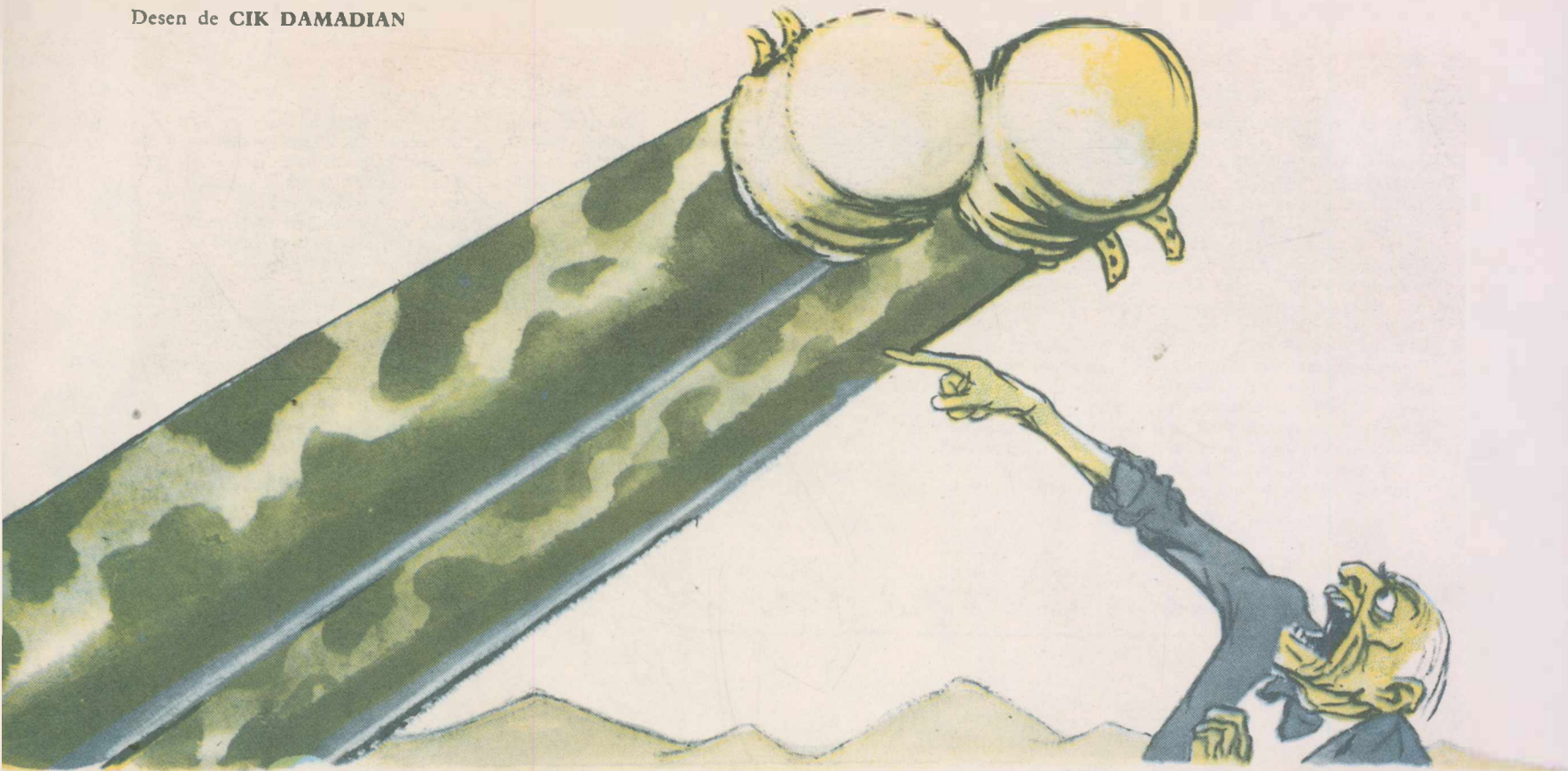

— N-ar fi rău aici, dar sînt urzici...
— Dacă doriți, dezbrăcați-vă la mine. E mult mai comod: eu n-am decît scaleți.

Desena de FRED GHENĂDESCU

Desen de CIK DAMADIAN

TRUSTMENUL AMERICAN: — Dacă făceți, vă acuz de activitate anti-americană!

CU DEGETUL PE TRAGACI

Din ziua în care, la Geneva, ițele politicii internaționale, încilcite în fel și chip de oamenii Wall Street-ului, au început a fi descurcate, matadorii de la Washington au început să-și pună la contribuție toate resursele „intelectuale” spre a le încilci din nou. S-au opintit astfel din răspuțeri ca să le stoarcă marilor alfați adeziunea la Pactul sud-estului asiatic. Zadarnică trudă, agravată de constatarea că porunca și bătaia din picior au pierdut mult din vechea eficacitate. Guvernul englez vrea să stabilească relații economice cu toate țările, iar Mendès-France plănuiește — silit fiind — să restabilească independența economică a Franței. Pe de altă parte, majoritatea guvernelor

asiatice, cu ajutorul cărora Wall Street-ul trăgea nădejde să cucerească Republica Populară Chineză, refuză categoric să-și frigă degetele spre a scoate din foc castanele monopolistilor yankei.

Trebuiau deci scornite tertipuri inedite, proaspete pricini de gilceavă, noi prilejuri de otrăvire a atmosferei politice. Era absolută nevoie de un act „eroic,” care să dovedească odată mai mult cât de teribil este guvernul Statelor-Unite pe pozițiile lui „de forță”. Și strategii Departamentului de Stat și ai Pentagonului l-au făcut. L-au făcut, bineînțeles, după un cod practicat în toate afacerile magnaților dolarului — interne sau externe — economice, sociale sau politice —

publice sau private. Au operat, adică, așa cum operează toți gangsterii, pe ecran și în realitate, cu degetul pe trăgaci.

„Cu degetul pe trăgaci!” a sunat, literalmente, ordinul transmis de Pentagon prin amiralul Stump forțelor navale din regiunea Hainan, în Marea Chineză. Și cu degetul pe trăgaci a atacat, bombardat și scufundat două avioane de recunoaștere chineze, una din escadrilele de avioane de sub comanda amiralului.

Diplomații Departamentului de Stat și galoanații Pentagonului contau să obțină astfel, cu o singură lovitură, două prețioase avantaje:

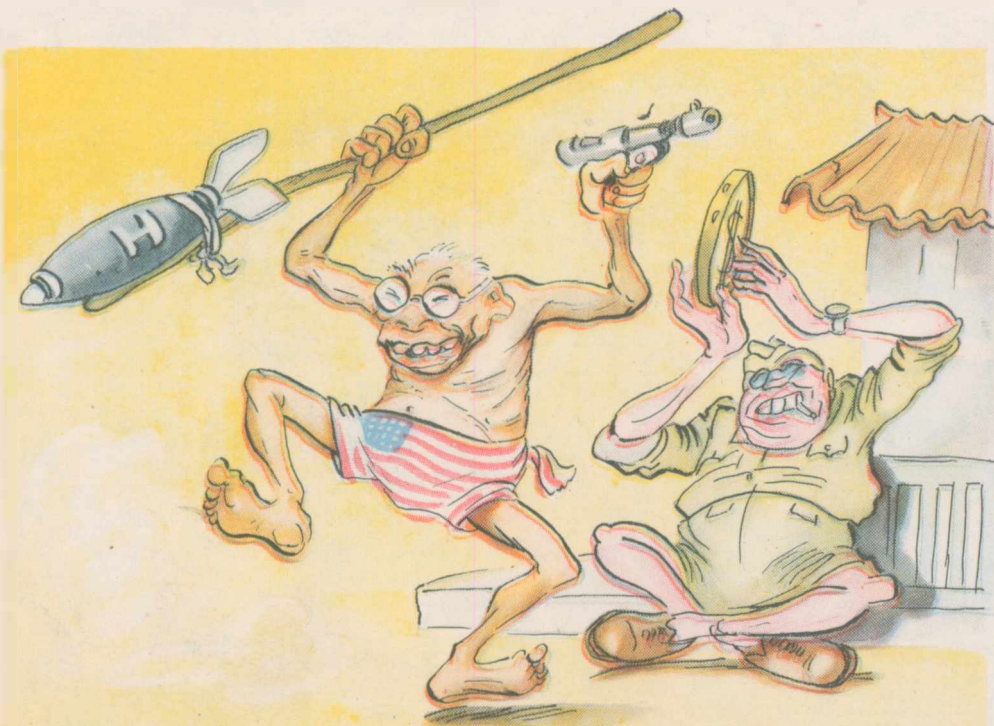
1) să provoace o reacțiune violentă din partea guvernului chinez, pe care să o exploateze apoi, ei, în scopurile lor de război;

2) să pretindă, cu ipocrizia specifică politicienilor americani, că atacul gangsteresc ar fi fost, cică, o replică la doborârea din greșeală a unui Skymaster englez de către un avion chinez. Să zgîndărească din nou acest incident deja aplanat și să invenineze astfel relațiile anglo-chineze, a căror îmbunătățire a stîrnit cumplita dar neputincioasa furie a imperialiștilor americani.

Savantele socoteli de acasă ale dibacilor strategi nu s-au potrivit însă deloc cu cele din tîrg. Dimpotrivă. Guvernul chinez, ripostînd viguros, desigur, dar calm, a dejucat intențiile Departamentului de Stat, iar englezii, ingrați, nu numai că au continuat să aprecieze „curtoazia guvernului chinez în relațiile internaționale” (*Daily Telegraph*), dar le-au și spus, de la obraz, americanilor, că și-au băgat nasul unde nu le fierbea oala, că „o situație în care orice maniac al degetului pe trăgaci ar putea tira omenirea în foc și măcel” (*Daily Herald*) „poate atrage și multe neplăceri” (*News Chronicle*).

Succesul în întreaga lume al „loviturii” Wall Street-ului a fost atât de strălucit, încît președintele Eisenhower s-a văzut nevoit să afirme, fără a zimbi, într-o conferință de presă, că vina odioasei și lașei provocări o poartă China, care a vrut astfel „să-i dezbine pe occidentali”.

Nota comică nu lipsește nici din cele mai aprige tragedii.

Desen de H. LERU

DANS PROVOCATOR SUD-COREEAN

M. EDEL

In S. U. A. prigoana împotriva scriitorilor progresiști se extinde asupra celor mai valoroase opere progresiste din toate timpurile, scoțându-se din circulație opere însemnate ale literaturii universale.

Desen de A. RIK

Cum înțelege McCarthy libertatea culturii...